

Vichodí slniečko spoza hori

Vi - cho - d'í sl - ňieč - ko spo - za ho - ri, pust' - že ma,
 má mi - lá, do ko - mo - ri! Do ko - mo - ri,
 do tej tma - vej, do tej po - ste - ľuoč - ki ma - ľo - va - nej.

Vichodí slniečko spoza hori,
 pustže ma, má milá, do komori!
 Do komori, do tej tmavej,
 do tej postel'uočki maľovanej.

Vichodí slniečko spoza vršku,
 pustže ma, má milá, pot fiertušku,
 pot fiertušku, pod belasú,
 nak ti ja premením tvoju krásu.

Balockí pán farár, čo robíte,
 prečo mi ohláške nepíšeť?
 Nenapišem, papier nemám,
 jaj, bože, prebože, čo robiť mám?

Vichodí slniečko spoza hori

husle

V našom dvore rastie trnosliuka

V na - šom dvo - re, v na - šom dvo - re ras - tie tr - no - s'ľiu - ka,
 pá - či sa mi, pá - či sa mi su - se - do - ve d'iou - ča.
 Pá - či sa mi, že čier - ne o - či má, až - daj sa mi,

V našom dvore, v našom dvore
 rastie trnosliuka,
 páči sa mi, páči sa mi
 susedove d'iouča.
 Páči sa mi, že čierne oči má,
 aždaj sa mi, aždaj sa mi
 to d'iouča sklamať dá.

Keť som stála, keť som stála
 v d'edíne na ľađe,
 po koľená, po koľená
 f tej studenej vođe,
 jedno d'iouča rodičov ňemalo,
 olieskové, olieskové
 halúski lámalo.

Oliesková, oliesková
 halúska zeľená,
 ja musím biť, ja musím biť
 Jaňikova žena!
 Oliesková halúska zeľená,
 ja musím biť, ja musím biť
 Jaňikova žena!

Autor notového zápisu:
 Svetozár Stračina

